

ΠΡΩΤ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΑΚΑΣ
ΘΕΟΛΟΓΟΣ-ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ,
ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ Ι. Ν. ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΕΥΟΣΜΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Τί νά πρωτοθαυμάσει κάποιος διαβάζοντας στίς 12 Δεκεμβρίου τό συναξάρι τοῦ Ἁγίου τῆς Κέρκυρας, τοῦ Ἁγίου τῆς Κύπρου, τοῦ μεγάλου, τοῦ οἰκουμενικῆς ἀκτινοβολίας λαοφιλοῦς Ἁγίου Σπυριδῶνος;

- Ἀπλότητα καί ταπεινοφροσύνη καί στόν ἔγγαμο βίο, ἀλλά καί στήν ἐπισκοπική του διακονία.

- Ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον, στίς ἀγαθοεργίες, στήν φιλοξενία, στίς ἐλεημοσύνες.

- Καθαρότητα βίου καί πρᾶότητα. Ὁλοκληρωτική παράδοση στή δόξα τοῦ Θεοῦ καί τή διακονία τοῦ ἀνθρώπου.

- Βίωση τῆς Θείας Λειτουργίας, ἀφοῦ λειτουργοῦσε σάν νά βρισκόταν ἦδη ἐνώπιον τοῦ Οὐρανίου θυσιαστηρίου, «ὁ Ἱερώτατος»

«... ἐν τῷ μέλει τῆς Ἁγίας Του εὐχίας

Ἀγγέλους ἔσχεν συλλειτουργοῦντας... Αὐτῷ».

Γι' αὐτούς καί γιά πολλούς ἄλλους λόγους.

«Ἄξιόν ἐστι, τόν Σπυριδῶνα δοξολογῆσαι,

Ἄγγελον ὡς ὄντα ἐπίγειον, καί οὐράνιον βροτόν ὑπερφυῶς».

Ἀπό τόν πολύτιμο σέ διδάγματα βίο τοῦ (τόν βρίσκουμε στόν ὑπέροχο *Νέο Συναξαριστή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας* Τόμ. 4 τῆς Ἰ. Μ. Σίμωνος Πέτρας) θά θέλαμε νά σταθοῦμε σέ 3 σημεῖα:

Α. Στή συμμετοχή του στήν Α' Οἰκουμενική Σύνοδο (Νίκαια τῆς Βιθυνίας, 325 μΧ). Καρπὸς τῆς ἀγωνίας του γιά τό δόγμα τῆς Τριαδικότητος τοῦ Θεοῦ μας, καί γιά τό βασικό χαρακτηριστικό του ἦθους τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν ἐνότητα.

Κάποιοι προσπᾶθησαν νά τόν ἀποτρέψουν νά πάρει τόν λόγο, φοβούμενοι τό ὀλιγογράμματο τοῦ ταπεινοῦ βοσκῶ. Ἔμειναν ὁμως ὅλοι ἐκπληκτοί μέ αὐτά

πού λέχθηκαν και μέ ὅσα ἔγιναν, κάτω ἀπό τήν φώτιση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Εἶναι γνωστό το θαῦμα μέ τό κεραμίδι, ἀπλό και σοφό, ἀπαράμιλλο και ἀναντικατάστατο ἀνά τοὺς αἰῶνες.

Δέν εἶναι γνωστά ὅμως ἴσως τά ἀπλά και σοφά λόγια τοῦ ἁγίου Πατρός, πού προηγήθηκαν και συμπυκνώνουν ὅλο τό Σύμβολο τῆς Πίστεως:

«Ἡ Ἁγία Τριάς, ἄν και τρία Πρόσωπα και τρεῖς Ὑποστάσεις, εἶναι ἕνας Θεός και μία οὐσία, ἄρρητος και ἀκατάληπτος, τήν ὁποία ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου δέν μπορεῖ νά χωρέσει και νά καταλάβει.»

Ξεκάθαρος τονισμός τῆς ἐνότητας τῆς Ἁγίας Τριάδος, ξεκάθαρη πρόσκληση τοῦ καθενός μας, δημιουργημένου «κατ' εἰκόνα και καθ' ὁμοίωσιν» τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ νά συμμετάσχουμε και νά ἀγωνιστοῦμε γιά τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ καθένας, διαφορετικός, μοναδικός και ἀνεπανάληπτος, ὅπως τά τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλά και ὅλοι, μέ τόση ἀγάπη Χριστοῦ ἐνωμένοι, μαζί ὥστε, νά εἴμαστε ἕνα, ὅπως ὁ Θεός μας. *«Τριάς ἀπλή, ἀδιαίρετε, Ὁμοούσιε Μονάς ἁγία, φῶτα και φῶς και ἅγια τρία, και ἕν ἅγιον ὑμνεῖται Θεός ἡ Τριάς...».*

Ἄν γιά τήν Ἁγ. Τριάδα ἰσχύει ὁ στίχος:

«Ὅτι τρεῖς τους, διαφορετικοί, ἀδιαίρετοι ὡστόσο,

ὁ ἀριθμός εἶναι νεκρός, ἐκεῖ μέσ' τήν ΑΓΑΠΗ»

τότε κι ἐμεῖς καλοῦμαστε:

«Ὅλοι μας διαφορετικοί, ἀδιαίρετοι, ὡστόσο,

ὁ ἀριθμός νά ναι νεκρός, ἐκεῖ μέσ' τήν ΑΓΑΠΗ»

Ἐποῦτε «ἐνότητος ἔχομεν χρείαν».

- Ἐνότητα δόγματος και ἠθους. Ὁρθοδοξία και ὀρθοπραξία.

«Ὁ τῆς θεοσεβείας τρόπος ἐκ δύο τούτων συνέστηκε, εὐσεβῶν δογμάτων και πράξεων ἀγαθῶν. Καί οὔτε τά δόγματα, χωρίς ἔργων ἀγαθῶν εὐπρόσδεκτα τῷ Θεῷ, οὔτε τά μή μετ' εὐσεβῶν δογμάτων ἔργα τελούμενα προσδέχεται ὁ Θεός» (Κατηχήσεις Κυρίλλου Ἱεροσολύμων).

• Ἐνότητα μεταξύ μας, ὥστε και γιά μᾶς νά ἰσχύει τό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «τίς ἀσθενεῖ και οὐκ ἐγώ ἀσθενῶ, τίς σκανδαλίζεται και οὐκ ἐγώ πυροῦμαι» (Β' Κορ. 11,29) και «χαίρειν μετά χαιρόντων και κλαίειν μετά κλαιόντων» (Ρωμ. 12,15).

Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων τά δίδαξε, γιατί τά βίωσε και τά βίωσε γιατί τά πίστευε ἀληθινά.

Β. Δεύτερο: Μιά άγνωστη λεπτομέρεια τῆς ζωῆς του:

Καθώς ὁ Ἅγιος πῆγαινε στήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο, στόν δρόμο στάθηκε σέ κάποιον πανδοχεῖο. Ἐκεῖ ἕνας μοναχός πού τόν συνόδευε, τοῦ εἶπε: *«Πάτερ δέν μπορῶ νά καταλάβω πῶς τό ἄλλογό μας δέν τρώει τό χόρτο, πού τοῦ ἀγόρασα ἀπό τόν ξενοδόχο. Καί εἶναι φρέσκο! Ἄνθρωπος τό λαχταράει! Καί τό ἄλλογο δέν τό τρώει!»*.

Ἀπάντησε ὁ Ἅγιος Σπυριδῶν: *«Δέν τό τρώει, γιατί τό ζῶο αἰσθάνεται νά βγαίνει ἀπό τό λάχανο μιά ἀνυπόφορη βρώμα. Καί βγαίνει γιατί ὁ ξενοδόχος μας ταλαιπωρεῖται ἀπό τό πάθος τῆς τσιγγουνιάς»*.

Οἱ ἅγιοι ἔχουν τό χάρισμα νά βλέπουν καί νά ὁσφραίνονται τά πάθη τῶν ἀνθρώπων. Ἐμεῖς ἔχουμε τήν κλίση νά ἀναζητοῦμε τήν εὐωδία τῶν ἀρετῶν (*«πνεῦμα σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καί ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῶ δούλῳ»*), νά πολεμοῦμε τή δυσωδία τῶν παθῶν (*«πνεῦμα ἀργίας, περιεργείας, φιλαρχίας καί ἀργολογίας μή μοί δωῶς»*), τῶν παθῶν ὅχι τῶν ἄλλων ἀλλά τῶν δικῶν μας (*«δώρησαί μοι τοῦ ὄραν τά ἐμά πταίσματα»*).

Εὐωδία ἀρετῶν, μέ πρότυπο τό «ἄνθος τό εὐοσμῶν», τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Δυσωδία παθῶν, πού κάνει τόν ἄνθρωπο «δυσώδη καί βεβορβορωμένο», ὅπως τήν ἁμαρτωλί γυναῖκα τῆς Μεγάλης Τρίτης, πού πρόλαβε ὁμως καί ἔδωξε τήν δυσωδία της μέ τό ἄρωμα τῆς μετανοίας.

Πόσο ὁμορφα ὁ Ἅγιος τῶν ἡμερῶν μας, ὁ ἀγαπημένος Ἅγιος Παῖσιος, παρουσιάζει τήν ψυχή σάν ἕνα χωράφι, πού ἂν καλλιεργηθεῖ γεμίζει εὐωδιαστά λουλούδια:

«Ὅλες οἱ ἀρετές καί ὅλα τα πάθη καλλιεργοῦνται. Ἐξαρθᾶται ἀπό τό τί ἐργασία θά κάνει ὁ ἄνθρωπος. Ἄν καλλιεργήσει τίς ἀρετές, ἀναπτύσσονται οἱ ἀρετές καί πνίγουν τά πάθη. Ἄν καλλιεργήσει τά πάθη, ἀναπτύσσονται τά πάθη καί πνίγουν τίς ἀρετές. Ἄν καλλιεργήσει καί τά δυό, ἀναπτύσσονται καί τά δυό, καί βγαίνει ἕνα μπερδεμένο πράγμα. Γιά νά τό καταλάβετε αὐτό, σκεφτεῖτε ἕναν κῆπο πού ἔχει μέσα καί λουλούδια καί ἀγριόχορτα. Ἄν καλλιεργηθοῦν τά ἀγριόχορτα, θά ἀναπτυχθοῦν καί θά πνίξουν τά λουλούδια. Ἄν καλλιεργηθοῦν τά λουλούδια, θά ἀναπτυχθοῦν καί θά πνίξουν τά ἀγριόχορτα. Ἄν καλλιεργηθοῦν ὅλα μαζί, δέν θά ξεχωρίζεις τά λουλούδια ἀπό τά ἀγριόχορτα».

Γ. Κλείνει τό συναξάρι τοῦ Ἁγίου μας: *«Μετά ἀπό βίο μακρῷ, ὅπου ἀδιάκοπα τοῦ παραστάθηκε τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ Ἅγιος παρέδωσε εἰρηνικά τήν ψυχή του στόν Κύριο στίς 12 Δεκεμβρίου 348, σέ ἡλικία 78 ἐτῶν...»*.

Παρέδωσε τήν ψυχή του, αλλά εἶναι κοντά μας. Μᾶς ἀκούει καί μᾶς συμπονεῖ!

Ἀπέθανε, ἀλλά εἶναι ζωντανός!

Ἐκοιμήθη, ἀλλά μένει ἀγρυπνος!

Σιωπᾶ, ἀλλά καί σαλπίζει: ΑΝΑΣΤΑΣΗ!

Τό τίμιο σκίνωμά του, ἀνεξάντλητη πηγὴ θαυμάτων καί ἰάσεων. Ταξίδεψε ἀπὸ τήν Κύπρο στήν Βασιλεύουσα, καί μετὰ τήν ἄλωση τῆς Πόλεως, γιά νά σωθεῖ καί νά σώσει, στήν Κέρκυρα (1456).

Θαυματουργό (γιά τούς πιστούς καί γιά τό νησί), ἄφθορο, εὐωδιάζον. Παρηγοριά. Στήριγμα.

«Βλέποντες τό σόν ἀξιάγαστε Θεῖε Σπυρίδων, λείψανον ὀρῶμέν σε προφανῶς, ὥσπερ ζῶντα καί λαλοῦντα μεθ' ἡμῶν».

Προπάντων, τό Ἅγιο ἄφθαρτο λείψανό του μιά ἀκόμη ἀπόδειξη τῆς κοινῆς προσδοκώμενης Ἀναστάσεως ὅλων μας.

Σέ μία ἀνθρωπότητα καί σέ μία ἐποχή πού ἐδῶ καί δυό χρόνια κυριαρχεῖ πύο ἔντονα ἡ ὁσμή τοῦ θανάτου, ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, ὅπως αἰῶνες τώρα, ἔτσι καί σήμερα διαλαλεῖ «τήν μόνη ἐλπίδα αὐτοῦ του κόσμου τοῦ θνητοῦ»:

«Εἶμαστε αἰῶνιοι» (Ἁγ. Πορφύριος)

ἀφοῦ «Χριστός Ἀληθῶς Ἀνέστη»!